

Arrest

nr. 220 403 van 26 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2018 houdende intrekking van een bijlage 19ter en van een attest van immatriculatie en het als onbestaande beschouwen van de afgifte daarvan, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 augustus 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2018 met refertenummer 79230.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, dient op 20 november 2008 vanuit Egypte een visumaanvraag in om te studeren in België. Op 15 december 2008 wordt dit visum geweigerd.

Op 22 juli 2009 dient verzoeker opnieuw een visumaanvraag in om in België te komen studeren. Dit visum wordt toegekend op 7 september 2009.

Op 29 oktober 2012 dient verzoeker in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 5 oktober (lees: november) 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Hoeselt de beslissing waarbij deze aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Op 3 september 2014 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13).

Op 14 juni 2016 bieden verzoeker en zijn Belgische partner zich aan bij de gemeente inzake een voorgenomen huwelijk.

Op 1 juli 2016 verschaft de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Wetteren informatie over verzoeker en zijn Belgische partner, naar aanleiding van hun voorgenomen huwelijk.

Op 27 mei 2017 wordt verzoeker aangetroffen bij een politiecontrole en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 187 942 van 3 juni 2017.

Op 27 mei 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Op 26 juli 2017 wordt een beslissing genomen tot verlenging van opsluiting.

Op 22 september 2017 wordt verzoeker vrijgesteld.

Op 8 januari 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2017 herbevestigd.

Bij arrest van de Raad nr. 198 819 van 29 januari 2018 wordt het beroep tegen de bijlage 13septies en de bijlage 13sexies van 27 mei 2018 verworpen.

Op 26 januari 2018 geeft de procureur des Konings een positief advies inzake het huwelijk van verzoeker met zijn Belgische partner. Dit huwelijk zou hebben plaatsgevonden op 12 juni 2017 in Egypte.

Op 21 februari 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belg. Er wordt hem een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie wordt afgegeven.

Op 24 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen en de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie worden ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing:

"T, M. A. A.

Nationaliteit Egypte Geboren op (...1978) Verblijvende te (...) NN. (...) ALIAS: T. S. °(...)1977, Egypte.

Op 21 02.2018 heeft u, terwijl u zich op het Belgisch grondgebied bevond, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw M. N. die de Belgische nationaliteit bezit.

U beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde artikelen maar dient u tevens " hebben op toegang tot het Belgisch grondgebied. (Arrest Raad van State nr. ° 235.596 van 9 augustus 2016).

Echter u bent tijdelijk de toegang tot het Belgisch grondgebied verboden gezien jégens u op 27 05.2017 een beslissing tot verwijdering gepaard gaande met een inreisverbod voor het grondgebied van België

evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (bijlage 13sexies) van drie jaar werd opgelegd die u op dezelfde dag werden betekend.

Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vernoemde termijn van drie jaar verlaten heeft. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan zelfs indien het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop u effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten. (Arrest Raad van State, n 240394 van januari).

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient in casu geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw Belgische echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk zou zijn.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Voor de vaststelling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding is het immers niet voldoende dat er een gezinsband bestaat tussen u en uw echtgenote en volstaan samenwoning, financiële en affectieve banden evenmin. Uit uw aanvraag blijken geen concrete elementen dat u op geen enkele wijze kan worden gescheiden van uw Belgische echtgenote met wie u sinds 12/06/2017 gehuwd bent te Kairo /Egypte. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, .evenmin -van een probleem betreffende uw gezondheid noch betreffende de gezondheid van uw echtgenote en haar kinderen uit haar vorig huwelijk. U toont verder ook op geen enkele wijze aan dat u of uw echtgenote niet zelfstandig kunnen functioneren Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen overeenkomstig artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 in het kader van uw recht op gezins- en familiaal leven. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw Belgische echtgenote en haar kinderen uit haar vorig huwelijk en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw echtgenote en haar kinderen en het gezinsleven met hen op die manier verder te onderhouden Bovendien kunnen uw echtgenote en haar kinderen België vrijelijk in- en uitreizen zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Het staat u bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar jullie legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Tevens dient benadrukt te worden dat u gehuwd ben op een moment dat u reeds onder inreisverbod stond en u zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat u onregelmatig in het Rijk verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht was er géén mogelijkheid tot toegang of verblijf tot het Belgische grondgebied was/is. U en uw partner konden er gelet op uw illegale verblijfssituatie niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw Belgische echtgenote ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten Gelet op deze vaststelling en de vaststelling dat het u betekende inreisverbod op 22.05.2017 nog steeds geldig is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19ter opgemaakt op 21.02.2018 en van het attest van immatriculatie geldig tot 20.08.2018 waarvan de afgiften als onbestaande dienen te worden beschouwd. Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 27.05.2017 werd betekend en aan het inreisverbod dat u diezelfde dag werd betekend.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"II. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheds beginsel en redelijkheidsbeginsel

a) Schending van de motiveringsverplichting Er wordt in de beslissing van verwerende partij als volgt gemotiveerd:

"bijgevolg dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde artikelen maar dient u tevens recht te hebben op toegang tot het Belgische grondgebied. Arrest Raad van State nr. ° 235.596 van 9 augustus 2016).

Echter u bent tijdelijk de toegang tot het Belgisch grondgebied verboden gezien jgens u op 27.05.2017 een beslissing tot verwijdering geipaard gaande met een inreisverbod voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen (bijlage 13sexies) van drie jaar werd opgelegd die u op dezelfde dag werden betekend.

Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vernoemde termijn van drie jaar verlaten heeft. Er dient benadrukt te worden dat het dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan zelfs indien het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop u effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten. (Arrest Raad van State, n° 240394 van 11 januari 2018). "

Verwerende partij motiveert dat verzoeker een recht op toegang tot het Belgische grondgebied moet hebben, wat door het inreisverbod onmogelijk is, doch door het arrest van het HvJ dd. 08.05.2018 is deze motivering achterhaald.

Dit arrest stelt immers dat het familielid, in casu verzoeker, zijn verblijfsrecht rechtstreeks put uit art. 20 VWEU

Volgens hetzelfde arrest dient er ook nagaan te worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon.

51 / In dit verband heeft h et Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, ' hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen Indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, 034/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Viichez e.a.f c-133/15, EU:C:2017:354, punt 63).

52 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen J afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., G-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Viichez e>a., C-133/15, £0:0:2017:354, .—_ punt 69). Het Hof(Grote Kamer) verklaart voor recht:

2)

Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat; het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie aïs geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd;

wanneer de burger van de Unie meerderjarig is het alleen En uitzonderlijke gevallen - waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is - voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan

de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend;

In casu wordt gemotiveerd dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote. Het is niet voldoende dat er een gezinsband bestaat en dat zij samenwonen. Er zouden

geen concrete elementen voorhanden zijn dat aan de vereiste van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie wordt voldaan.

Verwerende partij gaat er volledig aan voorbij dat de echtgenote van verzoeker zwanger is. Zij moet bevallen op 03.01.2019.

De bestreden beslissing motiveert dat er geen gemeenschappelijke kinderen zijn tussen verzoeker en zijn echtgenote, doch zij is momenteel 6 maanden en half zwanger.

Zij heeft daarbij kinderen uit een eerdere relatie waar moet voor gezorgd worden en zij is zelf gehandicapt (zie stukken bijgevoegd)

Er wordt ook gemotiveerd als volgt:

"... evenmin van een -probleem betreffende uw gezondheid noch betreffende de gezondheid van uw echtgenote... "

De echtgenote van verzoeker is 66% invalide en dit werd ook officieel erkend door de Fod Sociale Zaken sinds 25.07.2018. Zij is wel degelijk afhankelijk van haar echtgenoot/verzoeker, zeker nu mevrouw zwanger is. Zij heeft een vermindering van de zelfredzaamheid voor verplaatsing, voedsel nuttigen of bereiden, persoonlijke hygiëne, onderhoud woning en huishoudelijk werk.

Zij heeft bovendien kinderen uit een vorige relatie, die deel uit maken van dit gezin en dus samen met hen verblijven en waarvoor uiteraard ook moet gezorgd worden.

Zij moeten verder naar school kunnen gaan en opgevangen worden.

Hier dient dan ook rekening mee gehouden te worden bij het nemen van de beslissing.

Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst en kan dan ook instaan voor zijn gezin, wat nodig is nu de echtgenote van verzoeker zal terugvallen op een uitkering.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of "belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "1

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. "

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker de nodige stappen onderneemt om zich te integreren in België.

Verzoeker staat mee in voor de kinderen uit een vorig huwelijk.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Hoe kan men in huidige casus stellen dat er geen problemen zijn met de gezondheidssituatie van de unieburger!!!!

Zij invalide ,zwanger en volledig afhankelijk van haar partner voor hulp van derden die noodzakelijk is.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624,7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt erop gewezen dat de administratieve overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In dit verband laat verwerende partij gelden dat in casu de determinerende motieven van de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing werden op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 40ter en artikel 40bis §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk werd geoordeeld dat aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar werd betekend en dat derhalve de toegang tot het grondgebied aan verzoeker verboden werd. Ook werd toegelicht om welke redenen geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding overeenkomstig rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 8 mei 2018, C-82/16 ECLI:EU:C:2018:308).

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden bijgetreden in zoverre hij voorhoudt dat de bestreden beslissing een loutere stijlfomule is. Ten overvloede wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht in het algemeen kan volgens verweerder dan ook niet worden weerhouden.

Voorts acht verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden, nu verweerder op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct zou hebben beoordeeld en onredelijk tot haar besluit zou zijn gekomen.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt:

“50 De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).(...)

52 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 69).(...)

57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er

tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

65 Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A., M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen – anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn, zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) – in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.(...)

76 Uit de punten 64 tot en met 75 van het onderhavige arrest volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat:

– wanneer de burger van de Unie meerderjarig is, het alleen in uitzonderlijke gevallen – waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is – voorstelbaar is dat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan de betrokken derdelander op grond van die bepaling een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend; (...)" (HvJ 8 mei 2018, C-82/16 ECLI:EU:C:2018:308)

Verzoekende partij wijst er in dit verband op dat in de bestreden beslissing onterecht gemotiveerd zou zijn dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker stelt "Verwerende partij gaat er volledig aan voorbij dat de echtgenote van verzoeker zwanger is. Zij moet bevallen op 3 januari 2019. De bestreden beslissing motiveert dat er geen gemeenschappelijke kinderen zijn tussen verzoeker en zijn echtgenote, doch zij is momenteel 6 maanden en half zwanger." Verweerder werd van deze zwangerschap niet op de hoogte gebracht en had er dan ook geen kennis van ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen of feiten waarvan ze geen kennis had.

In zoverre bij het verzoekschrift nog een attest van de zwangerschap van referentiepersoon gevoegd werd, laat verweerder gelden dat op generlei uit het administratief dossier blijkt dat dit attest werd bijgebracht bij de aanvraag van verzoeker dan wel dat dit stuk later, voor het nemen van de bestreden beslissing, aan verwerende partij werd overgemaakt. Derhalve kan dit stuk niet dienstig worden aangevoerd om de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing te betwisten. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

Verder voert verzoeker aan dat zijn echtgenote "kinderen uit een eerdere relatie heeft waarvoor gezorgd moet worden" en dat zijn echtgenote "zelf 66% invalide is en dit ook officieel erkend werd door de Fod Sociale Zaken sinds 25.07.2018". Verzoeker stelt dat zijn echtgenote wel degelijk afhankelijk is van hem, zeker nu zij zwanger is. Waar verzoeker beweert dat de invaliditeit van zijn echtgenote sinds 25 juli 2018 erkend werd door de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid, merkt verweerder op dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag dd. 21 februari 2018, een 'Attest van erkenning handicap' dd. 29.01.2018 heeft voorgelegd. Uit dit attest blijkt dat referentiepersoon sinds 1 oktober 2016, en dus voor haar huwelijk met verzoeker, reeds een uitkering ontving voor haar invaliditeit.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn echtgenote naar aanleiding van deze invaliditeit plots afhankelijk zou zijn van hem. Daarnaast stelt verweerder vast dat verzoeker deze beweerde afhankelijkheid niet aantoot en het dus een loutere bewering betreft.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gemotiveerd:

"Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende uw gezondheid noch betreffende de gezondheid van uw echtgenote en haar kinderen uit haar vorig huwelijk. U toont verder ook op geen enkele wijze aan dat u of uw echtgenote niet zelfstandig kunnen functioneren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie."

Verzoeker geeft, aan de hand van zijn uiterst summiere uiteenzetting louter aan het niet eens te zijn met de conclusie van de bestreden beslissing. Dit volstaat geenszins om te besluiten dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist zou zijn.

Derhalve wordt volgens verwerende partij geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat hij een arbeidsovereenkomst heeft en kan instaan voor het gezin, wat nodig zou zijn nu zijn echtgenote zou terugvallen op een uitkering. Verzoekers echtgenote geniet immers reeds van een invaliditeitsuitkering.

Daarnaast benadrukt verweerder dat overeenkomstig artikel 40ter §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet de aanvrager moet aantonen dat de Belg, in casu verzoekers echtgenote, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoekers redenering dat hij instaat voor het gezin en zonder zijn aanwezigheid de referentiepersoon zou terugvallen op een uitkering, gaat in tegen de ratio legis en uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 40ter §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden daar er geen socio-economisch onderzoek uitgevoerd werd. Echter, de verzoekende partij gaat daarbij geheel voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing een beslissing tot nietinoverwegingname van een aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden betreft en geen beslissing die een einde stelt aan het verblijf. Verzoeker verwijst in dit verband naar de website van kruispunt-migratie, waarmee hij vermoedelijk doelt op de website van het 'Agentschap integratie en inburgering' en stelt dat "verweerder, alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht, rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en banden met het herkomstland". Naast het feit dat het hierbij duidelijk gaat om gevallen waarbij het verblijfsrecht beëindigd zou worden en niet om het al dan niet toekennen van een verblijfsrecht, dient er ook opgemerkt te worden dat de website van kruispunt-migratie geen bron van recht is zodat verzoeker er geen rechten uit kan putten. Verzoeker verwijst dan ook niet dienstig naar zijn integratie.

Verder voert verzoeker aan dat verweerder het dossier in zijn geheel dient te onderzoeken.

Verzoeker laat echter na in concreto uiteen te zetten met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466).

Alle relevante elementen werden weldegelijk in overweging genomen, de beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom dit niet het geval zou zijn en met welke elementen de verwerende partij nog meer rekening had moeten houden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

De verzoekende partij werpt eveneens een schending van het redelijkheidsbeginsel op. Dit komt de verwerende partij ongegrond voor. De verwerende partij laat gelden dat zij zich weldegelijk baseerde op voldoende informatie in het administratief dossier. De keuze die een bestuur maakt schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)."

Uit bovenstaande en gegeven de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt niet dat er een kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen van de bestreden beslissing en het dispositief van die beslissing. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond."

3.3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker onder meer aan dat het motief waarbij de afhankelijkheidsrelatie wordt onderzocht, niet van zorgvuldigheid getuigt en dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. Er werd immers geen rekening gehouden met de zwangerschap van zijn echtgenote, met het feit dat er kinderen van zijn echtgenote zijn uit een vorige relatie en met het feit dat zijn echtgenote gehandicapt is. Het motief dat er geen probleem is betreffende de gezondheid van zijn echtgenote is niet correct. Zij is voor 66% invalide en heeft een vermindering van zelfredzaamheid voor verplaatsing, voedsel nuttigen of bereiden, persoonlijke hygiëne, onderhoud woning en huishoudelijk werk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2. De bestreden beslissing bevat volgende motivering inzake de afhankelijkheidsverhouding:

“Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient in casu geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw Belgische echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk zou zijn.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Voor de vaststelling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding is het immers niet voldoende dat er een gezinsband bestaat tussen u en uw echtgenote en volstaan samenwoning, financiële en affectieve banden evenmin. Uit uw aanvraag blijken geen concrete elementen dat u op geen enkele wijze kan worden gescheiden van uw Belgische echtgenote met wie u sinds 12/06/2017 gehuwd bent te Kairo /Egypte. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende uw gezondheid noch betreffende de gezondheid van uw echtgenote en haar kinderen uit haar vorig huwelijk. U toont verder ook op geen enkele wijze aan dat u of uw echtgenote niet zelfstandig kunnen functioneren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet heeft meegedeeld aan het bestuur dat zijn echtgenote zwanger is. Met dit gegeven kon bijgevolg geen rekening worden gehouden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 21 februari 2018 onder meer stukken heeft voorgelegd inzake de handicap van zijn echtgenote: een *“attest van erkenning van handicap”* van 29 januari 2018 waaruit blijkt dat zijn echtgenote voor de periode 1 oktober 2016 – 31 augustus 2018 voldoet aan het criterium 66 % vermindering van het verdienvermogen en aan het criterium vermindering van de zelfredzaamheid met 8 punten; de beslissing van 7 september 2016 betreffende haar rechten op de tegemoetkomingen als persoon met een handicap; een attest van 26 februari 2018 betreffende de rechten op de tegemoetkoming aan personen met een handicap waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote recht heeft op een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming van 1 januari 2017 tot en met 28 februari 2018.

Hieruit blijkt dat verzoekers echtgenote op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 24 juli 2018 erkend is als persoon met een handicap met vermindering van het verdienvermogen voor 66% en vermindering van de zelfredzaamheid van 8 punten (2 punten voor verplaatsing, 2 punten voor zijn voedsel nuttigen of bereiden, 1 punt voor persoonlijke hygiëne en zich kleden, 2 punten voor onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten, 1 punt voor communicatie en sociale contacten).

Uit de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat bij het beoordelen van de afhankelijkheidsrelatie rekening werd gehouden met de handicap van verzoekers echtgenote, die nochtans was meegedeeld. Integendeel, in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat er *“geen sprake”* is van een probleem *“betreffende de gezondheid van uw echtgenote”* en dat verzoeker *“op geen enkele wijze”* aantoont dat zijn echtgenote *“niet zelfstandig”* kan functioneren.

Deze vaststellingen stroken niet met de gegevens van het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag heeft meegedeeld dat zijn echtgenote erkend is als persoon met een

handicap, met vermindering van het verdienvermogen en vermindering van de zelfredzaamheid. Alleszins wordt niet gemotiveerd waarom de verwerende partij de mening is toegedaan dat de handicap van verzoekers echtgenote geen probleem vormt voor haar gezondheid en niet aantoonbaar dat zij daardoor niet zelfstandig zou kunnen functioneren.

In de nota stelt de verwerende partij dat deze attesten aantonen dat verzoekers echtgenote reeds voor haar huwelijk een uitkering ontving voor haar invaliditeit, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn echtgenote naar aanleiding van deze invaliditeit plots afhankelijk zou zijn van hem en dat verzoeker de beweerde afhankelijkheid niet aantoonbaar. Dit betreft echter een motivering *a posteriori*, die niet kan verhullen dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de meegedeelde informatie betreffende de handicap van verzoekers echtgenote. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote zich reeds op 14 juni 2016 hebben aangeboden bij de gemeente inzake hun voorgenomen huwelijk, dit is voor de datum waarop zijn echtgenote werd erkend als een persoon met een handicap. Verzoeker en zijn echtgenote vormden bijgevolg toen reeds een koppel en het is niet uit te sluiten dat verzoeker toen reeds enige vorm van hulp bood aan zijn toekomstige echtgenote. Het komt echter niet aan de Raad toe om dit te onderzoeken, maar aan de verwerende partij.

Door geen rekening te houden met de stukken die werden voorgelegd inzake de handicap van zijn echtgenote of door minstens niet te motiveren waarom deze stukken geen invloed hebben op de afhankelijkheidsverhouding, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gerond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2018 houdende intrekking van een bijlage 19ter en van een attest van immatriculatie en het als onbestaande beschouwen van de afgifte daarvan, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET